

Sygn. akt V KS 6/17

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie J. Ż.
oskarżonego z art. 586 k.s.h.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 sierpnia 2017 r.
skargi obrońcy oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...)
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt II K (...)
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 539 f k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. skargę pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania w przedmiocie rozpoznania skargi obciążyć oskarżonego J. Ż.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił oskarżonego J. Ż. od popełnienia zarzucanego mu występku z art. 586 k.s.h.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli oskarżyciel publiczny i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2017 r., sygn. akt II Ka (...), Sąd Okręgowy w K. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Od powyższego wyroku skargę w trybie art. 539a § 1 i 2 k.p.k. wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę przepisu art. 437 k.p.k. mającą oczywisty wpływ na wynik postępowania poprzez sprzeczne z w/w przepisem uchylenie wyroku sądu I instancji w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności uzupełniająca opinia biegłego wskazuje oczywiście na niewinność oskarżonego.

Podsumowując, obrońca oskarżonego wniósł o wydanie wyroku uchylającego zaskarżony wyrok sądu odwoławczego w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesioną przez obrońcę oskarżonego skargę należało pozostawić bez rozpoznania wobec jej ustawowej niedopuszczalności.

W myśl art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 437), która weszła w życie w dniu 15 kwietnia 2016 r., w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 art. 25 ww. ustawy, stosuje się przepisy rozdziału 55a ustawy zmienianej w art. 1, tj. Kodeksu postępowania karnego. Przepis art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. stanowi natomiast, że jeżeli na podstawie dotychczasowych przepisów po dniu 30 czerwca 2015 r. skierowano akt oskarżenia, wniosek o wydanie wyroku skazującego, wniosek o warunkowe umorzenie postępowania lub wniosek o umorzenie postępowania przygotowawczego i orzeczenie środka zabezpieczającego, postępowanie toczy się według przepisów dotychczasowych do prawomocnego zakończenia postępowania.

Z powyższego wynika, że z uwagi na treść art. 25 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. przepisy rozdziału 55a Kodeksu postępowania karnego stosuje się do spraw, w których postępowanie sądowe zostało wszczęte po dniu 30 czerwca 2015 r. (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16 LEX nr 2076412, z dnia 24 sierpnia 2016 r., IV KS 1/16, z dnia 14 września 2016 r.,

V KS 1/16, z dnia 22 listopada 2016 r. IV KS 2/16, LEX nr 2152403). Dodatkowego argumentu na poparcie powyższego stanowiska dostarcza już sama treść art. 539a § 3 k.p.k., zgodnie z którym skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Nie może być wątpliwości, że mowa tu o art. 437 § 2 k.p.k., w brzmieniu nadanym mu ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247 z późn. zm.), który obecnie stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W pierwotnym brzmieniu przepis art. 437 k.p.k. (według stanu do dnia 30 czerwca 2015 r.) nie zawierał żadnych skonkretyzowanych ograniczeń uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, co przekreślało racjonalność ewentualnego zastosowania opisanej instytucji skargi do spraw wniesionych do sądu przed dniem 1 lipca 2015 r. Jako, że znowelizowany art. 437 § 2 k.p.k. znajdzie zastosowanie wyłącznie do spraw, w których akty oskarżenia wniesiono po dniu 30 czerwca 2015 r., tak i tożsame kryterium implikować będzie dopuszczalność wniesienia skargi na wyrok kasatoryjny sądu odwoławczego. Innymi słowy, możliwość skorzystania z instytucji opisanej w rozdziale 55a będzie wykluczona w tych sprawach, w których akt oskarżenia został wniesiony do dnia 30 czerwca 2015 r.

W przedmiotowej sprawie akt oskarżenia wpłynął do Sądu Rejonowego w T. w dniu 30 kwietnia 2015 r. Skoro w takiej sytuacji skarga na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania, nie przysługiwała stronom, jedyną właściwą decyzją, po jej wpłynięciu do wydziału odwoławczego, pozostawało wydanie niezaskarżalnego zarządzenia o charakterze administracyjnym, informującym stronę o braku możliwości wniesienia takiej skargi.

Jeśli jednak, tak jak w tej sprawie, Przewodniczący Wydziału Karnego-Odwoławczego Sądu Okręgowego w K. wydał zarządzenie o przyjęciu złożonej przez obrońcę oskarżonego skargi, to po jej przekazaniu Sądowi Najwyższemu i

przeprowadzeniu kontroli formalnej, koniecznym, wobec stwierdzenia ustawowej niedopuszczalności skargi stało się pozostawienie jej bez rozpoznania.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie, co do kosztów postępowania znajduje uzasadnienie w treści art. 539f w zw. z art. 527 § 4 k.p.k. *a contrario*.

r.g.